

RECENSION

Frank Distr.: Nonstop Entertainment AB

Frank

Originaltitel Frank

Svensk titel Frank

Regi Leonard Abrahamson

Producent David Barron, Ed Guiney, Stevie Lee, Andrew Lowe

Manus Jon Ronson, Peter Straughan

Foto James Mather

Roller Michael Fassbender, Scoot McNairy, Maggie Gyllenhaal, Domhnall Gleeson, Carla Azar m.fl.

Storbritannien, Irland 2014

Längd i tid 1 tim 35 min

Distributör : Nonstop Entertainment AB

En bitterljuv blandning av gränstänjande musik och gränslösa personligheter. Frank är rolig, både på underfundiga och gapskrattiga sätt, samtidigt som den tar psykiska problem på allvar och ger oss ett berörande porträtt av en samling personer som spelar i ett excentriskt band.

Domhnall Gleesons rollfigur Jon har inte världens bästa fantasi och är inte världens bästa låtskrivare (han låttexter blir mest beskrivningar av vad han ser på gatan), detta hindrar honom dock inte från att drömma om att lämna sitt kontorsjobb och bli musikstjärna. En liten chans till detta får han när han, av en slump, får hoppa in i ett experimentellt rockband som keyboardist.

Ledaren för bandet är Frank, en man som aldrig tar av sin hel-

täckande mask, varken när han sjunger, duschar eller äter (flytande mat genom sugrör). Snart så får han vara med och spela in bandets nya skiva, samtidigt som han bloggar och twittrar om sina och bandets bakslag och framsteg. Följarna blir fler och fler, utan att resten av bandet vet något om det, och snart är de inbjudna till prestigefyllda musikfestivalen SXSW (South by South West). Frågan är dock om de bräckliga psykena i bandet, speciellt Franks, klarar av denna uppmärksamhet?

I rollen som Frank ser vi den alltid imponerande Michael Fassbender som är fenomenal, hans ansikte är gömt bakom den uttryckslösa Frank-masken men hans skådespelaruttryck lyser starkt genom gester och röst. Hela skådespelarensemblen är en perfekt sammansatt helhet, förutom Fassbender så förtjänar också Scoot McNairy och Maggie Gyllenhaal en extra puff för deras fina rollprestationer.

Allt i *Frank* är konsekvent vältecknat och genomtänkt. Filmen är baserad på den brittiske komikern Chris Sieveys liv/alter ego och är något av det roligaste och mest berörande som har gått upp på bio i år. De psykologiska porträtten av filmens mångbottnade rollfigurer är djuplodande och på alla sätt intressanta och smarta, filmen är full av överraskningar som känns fullständigt organiska. Balansen mellan humor och melankoli är så nära fulländning man kan komma.

Frank leker snyggt med publikens förväntningar på protagonister och filmklimax och skapar, genom det, en excentrisk och engagerande historia som tilltalar alla som gillar musik och film.

Martin Memet Könick

FILMRUTAN